

17 Νοεμβρίου 2021

Η απίστευτη ιστορία του Σπύρου Ρίτσαρντ Χαγκαμπιμάννα

[Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά \(κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα\)](#)
[/ Πολυμέσα - Multimedia](#)

Ο Σπύρος Ρίτσαρντ Χαγκαμπιμάννα μπορεί να αποτελέσει τον πρώτο μαύρο βουλευτή στο ελληνικό κοινοβούλιο αφού η Νέα Δημοκρατία εξετάζει σοβαρά να είναι υποψήφιος της στις επόμενες εκλογές.

Ο Σπύρος Ρίτσαρντ Χαγκαμπιμάννα μπορεί να περάσει στην ιστορία της ελληνικής πολιτικής σκηνής αφού έχει μεγάλες πιθανότητες να είναι ο πρώτος μαύρος Έλληνας βουλευτής στο κοινοβούλιο.

Σύμφωνα με πληροφορίες της «Καθημερινής», η Νέα Δημοκρατία είναι κοντά στην απόφαση να τον εντάξει στους υποψήφιους της στη Β' Πειραιά για τις επόμενες βουλευτικές εκλογές. Άλλωστε, στις τελευταίες εσωκομματικές εκλογές εξελέγη πρώτος σε σταυρούς σύνεδρος στη συγκεκριμένη περιοχή.

Ο Χαγκαμπιμάννα έχει περάσει πολλά στη ζωή του, ενώ αυτή την στιγμή εργάζεται στη Γενική Γραμματεία Μετανάστευσης. Ο ίδιος έχει σπουδάσει στην Ελλάδα, καθώς ήρθε αρχικά για να φοιτήσει στη Σχολή Ναυτικών Δοκίμων.

Στη συνέχεια έμεινε στη χώρα, συνεχίζοντας τις σπουδές του και στη Νομική Σχολή Αθηνών, όπου μάλιστα είχε εμπλακεί με την φοιτητική πολιτική ζωή, καθώς ήταν μέλος της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ.

Αργότερα επέστρεψε στο Μπουρούντι, όπου γεννήθηκε, όπου το καθεστώς τον φυλάκισε. Με τη βοήθεια των ελληνικών αρχών και προσωπικά τότε του υπουργού Εξωτερικών, Νίκου Κοτζιά αποφυλακίστηκε και από το 2016 επέστρεψε μόνιμα

στην Ελλάδα.

Η ιστορία του έχει γίνει θέμα και σε διεθνή ΜΜΕ

Η περιπετειώδης ζωή του Σπύρου Ρίτσαρντ Χαγκαμπιμάννα

Ο Σπύρος Ρίτσαρντ Χαγκαμπιμάννα είχε δώσει συνέντευξη τον Μάιο του 2021 στην εφημερίδα «ΤΑ ΝΕΑ» και τη Μαρία Μουρελάτου, όπου μίλησε για την περιπετειώδη ζωή του, την ιστορία της οικογένειάς, για τη δουλειά του στο υπουργείο Μετανάστευσης. Διαβάστε ολόκληρη τη συνέντευξη:

«Εμείς από το Μετανάστευσης είμαστε στρατιώτες, δεν κοιμόμαστε ποτέ, γιατί ζητάτε συγγνώμη;». Έτσι υποδέχθηκε ο Σπύρος Ρίτσαρντ Χαγκαμπιμάννα το πρώτο τηλεφώνημα από «ΤΑ ΝΕΑ», με ένα αίτημα προς εκείνον για συνέντευξη, εκείνο το βράδυ της Κυριακής.

«Είμαι ένας έλληνας πολίτης που έτυχε να γεννηθεί το 1969 στο κέντρο της Αφρικής, σε μια μικρή χώρα, το Μπουρούντι, με έκταση όσο η Πελοπόννησος. Η μοίρα με έφερε να γνωρίσω την Ελλάδα το 1991 όταν ήρθα να φοιτήσω στη Σχολή Ναυτικών Δοκίμων». Και με αυτά τα λόγια υποδέχθηκε τη δημοσιογράφο στο γραφείο του, στο υπουργείο Μετανάστευσης και Ασύλου, όπου από τον Μάρτιο του 2020 είναι ο νέος υποδιοικητής της Υπηρεσίας Υποδοχής και Ταυτοποίησης.

Όπως λέει ο ίδιος, το να συζητά ξανά και ξανά τον εφιάλτη που πέρασε το 2015 με τους βασανισμούς στις φυλακές της πατρίδας του, όπου βρέθηκε μετά την άρνησή του να εκτελέσει εντολές που θα οδηγούσαν σε δολοφονίες διαδηλωτών, τον βοηθά να γιατρέψει τις πληγές του. Αν μετανιώνει για κάτι σήμερα, είναι που το 2005 πίστευε ότι επιστρέφοντας μετά τις εκλογές στην πατρίδα του, θα μπορούσε να αποκαταστήσει μόνος του τη δημοκρατία: «Αν γύριζα τον χρόνο πίσω, δεν θα πήγαινα να προσπαθήσω «να μετακινήσω βουνά», να αλλάξω, δηλαδή, μια δύσκολη κατάσταση μόνος μου με αποτέλεσμα να βρεθώ στη φυλακή και να κινδυνεύει η ζωή μου. Θα μπορούσα να είχα βοηθήσει καλύτερα με άλλους τρόπους».

Η αθώωση και η επιστροφή

Αθώωθηκε τον Ιανουάριο του 2016, αλλά ασφαλής ένωσε πρώτη φορά όταν προσγειώθηκε στο «Ελευθέριος Βενιζέλος» τον Φεβρουάριο και αντίκρισε όλα τα αγαπημένα του πρόσωπα από τη μέχρι τότε ζωή του στην Ελλάδα που είχαν αγωνιστεί για την απελευθέρωσή του, από τη βιβλιοθήκη του Οικονομικού Πανεπιστημίου Αθηνών όπου δούλευε και από τη Νομική όπου σπούδαζε όσο στη χώρα του επικρατούσε πολιτική ανωμαλία.

«Κατάφεραν να με βγάλουν από τα δόντια του λιονταριού»

«Όταν οι πολίτες ενώσουν τις δυνάμεις τους μπορούν να κατορθώσουν το

ακατόρθωτο. Εμένα κάποιοι φίλοι μου με μικρές κινήσεις κατάφεραν να με βγάλουν από τα δόντια του λιονταριού. Ξέρω ανθρώπους που βρίσκονταν στην ίδια κατάσταση και δεν είχαν την ίδια τύχη να απελευθερωθούν και να είναι σήμερα ζωντανοί» λέει. Από όποια ελληνική κοινότητα πέρασε, θυμάται μόνο το συναίσθημα της αγάπης.

«Το κακό είναι ότι όποιον άνθρωπο συναντάω πρώτη φορά τον θεωρώ φίλο μου» παραδέχεται γελώντας. Από τα διαβάσματα στη βιβλιοθήκη της ΑΣΟΕΕ αυτό που έχει κρατήσει – και όχι τυχαία – είναι τα βιβλία του Μάρτιν Γκρέι, του επιζήσαντα του Ολοκαυτώματος. «Με ενέπνευσε γιατί πέρασε μέσα από περιπέτειες αλλά είχε το κουράγιο να φτιάξει τη ζωή του από την αρχή. Οι δυσκολίες στη ζωή υπάρχουν πάντα. Το θέμα είναι να μένεις όρθιος και να συνεχίζεις».

Μείωση ροών

Όταν τον Φεβρουάριο του 2020 του προτάθηκε από τον Νότη Μηταράκη να γίνει σύμβουλος του στο υπουργείο, ήταν άνεργος και αγωνιζόταν να αποτρέψει μια γενοκτονία στο Μπουρούντι.

«Χάρηκα πολύ γιατί ήταν μια ευκαιρία να γίνω χρήσιμος σε έναν τομέα που μέχρι πρότινος αποτελούσε κρίσιμο εθνικό ζήτημα για την Ελλάδα, το Μεταναστευτικό. Ήταν όμως και μια ηθική ικανοποίηση, ότι όλα αυτά που έκανα δεν πήγαν χαμένα».

Ως υποδιοικητής της Υπηρεσίας Ταυτοποίησης και Ασύλου, δηλώνει περήφανος που συμμετέχει στο success story της μείωσης των μεταναστευτικών ροών και των αιτούντων άσυλο στα νησιά, που για πρώτη φορά από το 2015 έπεσαν κάτω από τις 10.000. Για τον Σπύρο Ρίτσαρντ Χαγκαμπιμάννα όμως οι μεταναστευτικές ροές δεν είναι απλώς αριθμοί. Γι' αυτό και όταν έμαθε προ ημερών ότι μια 25χρονη Σομαλή γέννησε μόνη της στην άκρη ενός δρόμου στη Χίο και ότι ένας 50χρονος Ιρανός βρέθηκε νεκρός, πήρε την πρώτη πτήση και πήγε επιτόπου να διαπιστώσει τι συμβαίνει.

Για την απόδοση της υπηκοότητας

Η προσωπική του πορεία τον γεμίζει ελπίδα ότι οι άνθρωποι που φτάνουν στην Ελλάδα - εφόσον ενταχθούν σωστά - μπορούν να γίνουν κομμάτι της κοινωνίας. Όταν μιλάει για την ελληνική υπηκοότητα που ο ίδιος απέκτησε το 2005 σοβαρεύει αμέσως: «Στις ΗΠΑ όταν κάποιος ξένος αποκτά την αμερικανική υπηκοότητα κλαίει από χαρά. Πρέπει κάποια στιγμή να αποφασίσουμε να δίνουμε την υπηκοότητα μόνο σε εκείνους που χαίρονται που γίνονται Έλληνες».

Το δέσιμο με το Μπουρούντι

Το δέσιμό του με το Μπουρούντι είναι δεδομένο. Εχοντας όμως αναλάβει μια αποστολή για την Ελλάδα, νιώθει, όπως λέει, Έλληνας και μάλιστα «από χωριό», καθώς από το 1992 που πήγε για πρώτη φορά διακοπές στα Χανιά τα αγάπησε τόσο πολύ που οι φίλοι του από τότε τον αποκαλούν «Χαγκαμπιμανάκη». Αυτό το καλοκαίρι όμως ίσως στερηθεί πρώτη φορά την Κρήτη. «Δεν ξέρω αν θα πάω γιατί έχω δουλειά. Δεν προλαβαίνω να σκεφτώ κάτι έξω από το Μεταναστευτικό. Παρουσιάζουμε πλέον στους συμπατριώτες μας απτά αποτελέσματα, αλλά θα μου άρεσε να πάμε ακόμα καλύτερα. Να λύσουμε αυτό το ζήτημα. Δουλεύουμε μέρα νύχτα. Δεν υπάρχει χρόνος για ξεκούραση», καταλήγει.

Πηγή: in.gr